

Simancas 17. Novembre del 32

Estimat Marqués: J'esperic fét ;
haber me fet el propòsit d'esperar al
meus fins deuria ; però he trobat una
petita excusa ; la preme amb un
respiu de desllemnauca. Comprere que
abusu d'aquesta correspondencia, que
mire massa viciat a interrompre
les teves calues amb les meves vicis-
pleries ; voldria tenir més llocuici
i més seguy en la mesura de les
coses. No em sento capax de saber
establiu un ritme prudent. Se me
impulsiva per això ; molts vegades
em trobo fent una cosa que estic
decidida de no fer. Fét avui, p. e.

he estat pensant que no t'escrivia,
que calia que espereu un o dos dies,
llavors repous els meus comptes, t'escrivia
una o dues vegades a la setma-
na, cosa que ja entra en el diàleg
de la normalitat.

He, avui' preu paciència i prepara
les orelles!....

Com estic enfadada!! Terriblement
enfadada. M'has fet per una plausa
com una casa amb la vitra. Jo em
pensava que eres una tumba i et
raig contar aquelles coses que no poden
saber "ni amb los míseros esposos" que
deix la banca. Et raig parlar del
S. Fidel i pel que veig no vas pas com
prenetes m. Et he vas parlar a l'E. d'una
frase i la vas deixar tan intrigada que
va com a demanar aclariment. Treu-
canta, com que no sabia el que havies
dit i el que no, davant de la por

de fer més autòlics, li vaig confessar
tot. Però que no es va capcollar i tot
que jo tinc els papers ben despatxats
perquè sí, s'anua la de Sant Jordi.
Seria una mica difícil per comprendre
per què jo tinc la paraula d'aquest F
substantiu per tant no m'hi entenc però
ni m'hi i ho procurat explicar amb
l'única persona que la meua concien
cia va crure que no podia deixar de
saber-ho, tant perquè per pensar molt
semblament que jo, com per ésser una
autoritat hauria d'autoritzar-me a
faltar el reglament: la Maria.

I t'ho vaig dir a tu perquè vaig pen-
sar que t'ho podria dir, que no t'és
nervis i fins potes un comprendre's
tot. Però m'equivoco però encara no
puc pensar-ho, però no sigui així. T'he
dit totes coses, Maria, que no hauria
dit mai a ningú.

Ja està passat i no cal parlar-ho

no. ve este jaus sapadada com et
volis far crams però et d'aurament que
no es parlis ni es hoves amb miu
gu pagut ni que hi ha molta gent
que no coniceu més que al Sr. Tous i pot
ser és millor. És clar que es elij papai
este segura que si d'altre congregació
l'home que he pagut coniceu ja, venien
més feliss del que són. L'ello. ho és
un episcopi com qualsevol altre sobre
tot quan fora d'ell no pot trobar
un bon refugi, en la seva especialitat.
Y des un pastor si no per respectio
ra. Però esta tan malaltat sobre ho
me, que eu fa mal el cor de far
lo causan mrama, i el meu episcopi és
prou per reservar-me'l gelosamente.

M'agradaria poder-te'n contar les novel
lencies però ni en no, ni puc ni t'ei.
terassa. Oh! això és mentida; encara que
no en l'ordre que jo, sempre és ho
saber que pudes molt bones proves,
veritat?

Potes i' estimo més i em comprencien
més perquè fa tant temps que està
malalt i ha dut una vida d'estona
de tan semblant a la meua que
quan perdo la paciència, com ara, ell
sap trobar-me de nou el cap de
la trosca embullada i em fa millor.

Saps que tinc pensis per aconseguir
a elevar-me doncs? Sembla que de
moment ha acabat la prova de fer
me fer més repos per manca de re-
sultat. La darrera radió no ha pas
acusat una gran millora, la que
podria esperar-se després d'aquests qua-
tre mesos de llit, almenys i com
que per altra banda continuen els pe-
tits accidents, (amb malalts) han des-
dit no fer-me cas i anar més de dret
al que interessa.

Dilluns va venir el Sr. Ritz a
fer-me companyia mentre esperava el
sofà; van parlar més de mitja hora

de coses diferents i vau acabar parlant
de la planta amb motiu d'una cor-
telleta tendrissima que jo estava lle-
pant a les seves bandes. Sembla que
mà molt ariet. Em fa una mica
d'angúnia, només una mica; però en
canvi la dentó molt pel meu germano,
i voldria que jo fos deusà.

Ordre Vnivers; rep el meu afecte.

Merce